

ת"פ (רملה) 61682-07-20 - מדינת ישראל נ' אלכסנדר סאידוב

ת"פ (רملה) 61682-07-20 - מדינת ישראל נ' אלכסנדר סאידוב ואח' שלום רملה

ת"פ (רملה) 61682-07-20

מדינת ישראל

נגיד

1. אלכסנדר סאידוב

2. אמןון סאידוב

ע"י ב"כ עוז אלגאי

3. קולן דיזוב - הותלה

בית משפט השלום ברמלה

[24.06.2024]

כבוד השופטת רבקה גלט

גזר דין

העבירות

הנאשמים 1-2 (להלן: הנאשמים), שהם אחים לידי השנהים 1990 ו-1996 הורשו על פי הودאות בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש על ידי שניים או יותר, לפי סעיף 382(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק), וחבלה חמורה לפי סעיף 333 לחוק. בנוסף, הורשע הנאשם 2 בעבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק. העבירות בוצעו יחד עם הנאשם 3 אשר הורשע אף הוא, אך יצא מן הארץ באמצעות משלתו וההיל בעניינו הותלה מחמתו אוイトור.

על פי תיאור העבודות בכתב האישום המתוקן, ביום 21.12.19 בשעה 18:30, התקיימה הפגנה מול ביתה של אמו של הנאשם 3, לרקע חקירה שנוהלה נגדה בחשד לעבירות התעללות בקטינים בעבודתה כמתפלת/גנטית, ולרקע זה הגיעו הנאשמים שם בני דודו, למקומם.

במקום נכח המתלון מר ז', וניסה להתקשר למשטרת. בתגובה, הנאשם 3 הכה אותו בידו על מנת להוציא את הטלפון, שנפל ארضا בעוד ז' הודה מעליו את הנאשם 3. הנאשמים שראו את המתלון, התקרבו אליו המתלון וביחד עם הנאשם 3 הפילו אותו ארضا, והחלו בועטים בו ומכים אותו מכות אגרוף בגופו ובפניו. למתלון נגרמה המתוומה בזוע.

במקום נכח גם המתלון מר פ' וצילם את המתרחש. בתגובה, ניגשו אליו שלושת הנאים והחלו להכות בגופו בגיןOPS וביעות עד שנפל ארצה. משחצלו ליקום, המשיכו להכותו בגיןOPS לאוזנו השמאלית ובפנוי. כתוצאה, נגרמו לו שבר בשורש כף היד, נפיחות אודם וביצקת באפרכסת שמאל, ונפיחות ביד שמאל. כשהגיעו שוטרים למקום, אמר הנאשם 2 לנוכחים ובהם גב' א' ז' ו' פ', בשפה הרוסית, "אני אזין אתכם".

ההסתמה הדינונית שלושת הנאים בחרו להודיעו בעובדות כתוב האישום המתוקן בתחילת שלב פרשת ההגנה, והוסכם כי ינתן בעניינים תסkish. התביעה הודיעה כי עמדתה היא שיש להטיל מאסר בפועל, אך הצדדים ישבו וישוחו לאחר שיינתן תסkish. אצ"נ כבר עתה כי אין לנאים כל רקע פולוי.

הتسקירים בעניינו של הנאשם 1 הוגשו 4 תסkishים.

בתסkish הראשון מיום 3.4.23, נכתב כי הנאשם כבן 32, עלה ארצה עם הורי מאוזבקיסטן בהיותו בן שנה, כום נשוי ואב לילדה, עובד כקבלי' משנה של מערכות לגילוי אש. הנאשם סיים 12 שנות לימוד, שירות לאומי בצה"ל, ולמד עיסוי רפואי, אך השתלב בעבודתו לפנים 6-5 שנים. בעניין העבירות, סיפר כי חש צורך להגן על דודתו, ופעל בלי לשකול את השלכות מעשייו. עוד התיחס בביקורתו כלפי נורמות חברתיות לפניהן גדול, כשהציין ממנו הייתה להגן על משפחתו גם במחיר אלומות, אך כום מבין את השלכות מעשייו וביטה חרטה. הנאשם קיבל את המלצה שירות המבחן ושולב ב��וצה טיפולית, בה החל להשתתף. נקבע כי גדול בסביבת מגורים בה נהגו לפתור בעיות בדרכים אלומות, ולצדمامציו לקים אורח חיים נורטטיבי, התקשה בעת האירוע להציב לעצמו גבולות, ופעל באופן שולי. נשלחו גורמי הסכוי והסיכון, לרבות קיומם של קשרים שליליים, ונסיבות חשיבותית מחד, וכן שיתוף פעולה, נתילת אחריות ותחילה טיפול מאידך. לאור אלה נקבע כי הערכת הסיכון העתידי ביןונית. בסיכום, נתבקש דחיפיה למשך 3 חודשים להמשך בחינת מצבו.

תסkish שני הוגש ביום 6.9.23. נכתב כי בתקופת הדחיפיה הנאשם ממשיך ב��וצה הייעודית, מתמיד ומשתתף באופן פעיל, מתרן נכונות לקבל כלים ולא מרצך הטעמאות מקדמות במצב דחק. כמו כן, מצליח להיחשף ולשתף מעולמו, כשזה הפעם הראשונה בחיו בה שלוב בטיפול. הנאשם הביע רצון לפצצת את המתלוונים ונוכנות לביצוע של"צ וצ'ו מבחן. נכתב כי לאור התמדתו ב��וצה על פני 5 חודשים, אשר יש בה כדי להפחית מידת הסיכון, ההמליצה היא להטיל צו מבחן ושל"צ נרחב.

פסקoir שלישי הוגש ביום 1.5.24, ובו נכתב כי הנאשם המשיך בקשר הדוק עם קצין המבחן, השתף בקבוצה באופן מכבד וקשוב, גילה יכולת רגשות כלפי אחרים, התנהל בביבוריות עצמית וניכר כי מסוגל לזהות את הסיכוןים והוא בעל יכולת להיתר ממהlixir טיפול. כמו כן, שב וביטה חרטה, ורצן לפצות את המתלוננים. ההתרשות היא כי הוא מצילח להגמיש עמדותיו, לבטא רגשות, מזחה מצביע דחק, ויכולתו להתמודד השתרפה. לפיקר, הסיכון פחת, וישנה הפנמה של תכני הטיפול במידה שאין צורך כוון בצו מבחן. המליצה היא להטיל של"צ.

אף בעניינו של הנאשם שוגש 3 פסקoirים.

בפסקoir הראשון מיום 30.3.23, נכתב כי הנאשם בן 26 שנים, בן להורים שעלו ארץ אוזבקיסטן, נשוי ואב לילד, עובד בתחום הציגות. הנאשם סיים 12 שנות לימוד עם תעודה בגרות חלנית, התגייס לשירות Utvoda בצה"ל ושירת מכוכאי חשמלאי. לאחר השירות המשיך בשירות קבוע, אך פוטר בשל העברות דן. בעניין העברות, תיאר כי בן דודו ביקש ממנו להגיע להפגנה, מתוך חשש כי המפגינים יפגעו במשפחתו, והוא הגיע למקום נסער, וראה את הנאשם 3 מתווכח עם אחד המפגינים שצלם את המתරחש. לדבריו, הוא הפיל את הטלפון הניד של המתлонן, אך הכחיש מעורבות אחרת. הוא הביע חרטה, מסר כי התנהל מתח מחויבות להגן על דודתו ובן דודו, אך נטל אחריות כמי שהוא שותף לדבריו להטלחות הרוחות. קצין המבחן התרשם כי הנאשם אורך חיים תקין, אך גדל בסביבה בה הפנים דרכי התמודדות אלימות, ועמדות אנטית מוסדיות באשר לגורמי האכיפה. נראה כי התקשה לשנות על דחפיו כשחש מחויבות ואחדות גורל כלפי בני משפחתו. ההתרשות הייתה שטיפול יוכל לתרום לשליטתו בכעסים, ודרכי ההתמודדות עם קונפליקטים. נכתב כי הערכת הסיכון העתידי מצד, נמוכה. לפיקר, הומלץ על דחיה בת 4 חודשים לצורך שילובו בטיפול.

פסקoir שני הוגש ביום 18.9.23. נכתב כי בתקופת הדחיה סיים הנאשם קבוצת הינה לטיפול, ולאחר מכן שולב בקבוצה טיפולית ארוכת טווח "יעודית אינטנסיבית, למניעת אלימות, רכישת מיומנויות לחיי מצביע סיכון, שיפור התקשרות, והפחחת דפוסי התנהגות אימפואטיבית. נכתב כי הוא נוטל חלק פעיל בקבוצה, וקיים שיפור במצבו. בשיחות פרטניות, הביע שביעות רצונו מהשתפות בקבוצה, המועילה לו בחיו בוויוסות כעסים. הנאשם הביע חרטה על המעשים, וכוננות לפצות את המתלוננים. הערכת שירות המבחן היא כי הטיפול מפחית את המסוכנות, והומלץ על של"צ ומבחן. קצין המבחן ציין כי הטלת מאסר אף בעבודות שירות, תפגע ביכולתו להמשיך בקבוצה הטיפולית.

ביום 5.11.23 הוגש פסקoir שלישי, בו נכתב כי הנאשם המשיך להתמיד בקבוצה. עם זאת, בחודש אוקטובר גויס לשירות מילואים בשל מצב המלחמה. למראות הגיס, המשיך לשמור על קשר רציף, וחזר למפגשים עם שחרורו, כשהתנהלו רצינית וניכר כי הוא מצילח להיעדר. בנוסף, הנאשם יזם פעילות התנדבותית למען חייל צה"ל, המUIDה על יכולת ראיית الآخر. קצין המבחן התרשם משיפור ביכולתו לזהות מצביע סיכון ושיפור יכולתו להנהלות שוקלה. לפיקר, המליצה נותרה להטיל של"צ וצו מבחן.

שני הנאשם נמצאו לRICTSI מאסר בעבודות שירות. הריאות לעונש
מטרם התביעה הובאו המתלוננים לעדות.

מר פ' העיד כי באירוע נגרם לו שבר ביד והוא אושפז בבית החולים אסף הרופא. לאחר מכן, קיבל מהרופה 4 חודשים. עוד הוסיף כי הוא עובד עצמאית בתחום ההסתעות, ולא היה יכול לנוהג לאחר המקרה. לדבריו, הילך לרופא פסיכיאטר וקיבל תרופות, אך איןנו יודע לזכור האם הדבר היה בשל המקרה והפסקת העבודה, או בשל תקופת הקורונה. חיים עדין יש לו כאבים לקשרת שניי מג האויר ולפעמים הוא סובל מרעש באוזניים.

מר ז' העיד כי לא נפגע "יותר מדי", וכי שפגעו הם פ' וגב' א' עליה אינם הנאים 2. עם זאת, אמר שהוא בחדר מין כיוון שהוא התנפחה והיה חשש לסדק.

גב' א' שהיתה בהפגנה בעת האירוע כדי שבנה למד בגין בו עבده דודתם של הנאים, העידה כי מאז האירוע אינה יצאת מביתה כיוון שהיא מפחדת כי הנאים מסווגלים לפגוע בה, ולפניה מספר חודשים היה הילך של הטראדה מאינית, אך לא העניין לא הוביל מפה. לדבריה, היא סובלת נפשית, מחרדות ופחדים, הנאים מאישים אותה, ומנסים לעורר פרובוקציה. העודה ביקשה להטיל עליהם מסר בפועל, כיוון שיש להם דפוס אלים, ולדבריה קשירה החברתיים נותקו בגלל הנאים.

טייעוני הצדדים

ב"כ הتبיעה טענה לעניין חומרת העבירות שבוצעו ללא כל רקע, כלפי עובי אורח ברחוב. כמו כן, הפנתה לחבלות שנגרכו, ובפרט השבר שנגרכם בידו של פ', אשר בעטיו לא עבר על פניו חודשים. נטען כי האירוע לא היה ספונטני. אלא מתוכן מראש, כשהנאים הגיעו למקום ההפגנה בזכות הציבור על קיומה, והסלימו את האירוע בנסיבות האלימים. עוד נטען כי על בית המשפט למסור מסר כנגד הפגיעה בזכותו הציבור להפגין. ב"כ הتبיעה טענה עוד, כי יש לקבוע מתחם שבו אינם רשאיו להפגין, את הסלידה מן הבריות, ואת הצורך בהרתעת הרבים. לדעת הتبיעה, המתחם ההולם נע בין 15 ל-30 חודשים, ואין לקבל את המלצת שרות המבחן שאינה מתישבת עם מדיניות הענישה.

בסיכומו של דבר, הסכימה הتبיעה כי יש לנקם את הנאים בתחתית המתחם שהציגו, ועתה להטיל 15 חודשים מסר וכן רכיבי ענישה נלוויים לרבות פיצוי. ב"כ הتبיעה הפנתה לפסקה מטעה.

ב"כ הנאים פתחו ואמר כי הוא מסכים לכך שהאירוע חמור. עם זאת, טען כי מדובר באירוע ספונטני, וכי הנאים לא הגיעו למקום לתקוף את המתלוננים. בעניין התייחסותם לעבירות, טען כי אמנים בתחילת נטילת האחריות הייתה חלקית, אך לאחר מכן, הנאים נטו אחריות מלאה ואף ביקשו לפצוח את המתלוננים. לדעת ב"כ הנאים, המתחם ההולם נועד בין מספר וחודשי עבירות שירות, ועד 18 חודשים. בעניינים של הנאים, נטען כי אכן המלצת שירות המבחן מקרה יתר על המידה, אך אין להטיל מסר בפועל כי אם בעבודות שירות. זאת, כיוון שמדובר באנשים שהם מלך הארץ, יוצאי ייחדות קרבויות, המנהלים חיים גורמיים, ובעלי משפחות. נכון נסיבותיהם, עתר ב"כ הנאים להטיל עבירות שירות ברף העליון.

הנאם 1 בדברו האחרון, אמר כי הוא לוקח אחריות מלאה על המעשים, ומצטער. עוד הדגיש כי אין לו ולנאמ 2 עבר פלילי, וכי היה מאד מעוניין להציגים למילואים בתקופה האחורה, אך בשל המשפט לא הצליח לו, והוא מצער על כך. הנאם אמר כי הוא והנאם 2 מצויים בהילך כבר 5 שנים, עושים את המקסימום, על מנת להוכיח כי אינם אנשים רעים. כמו כן, הזכיר כי היו מעוניינים לפצוח את המתלוננים עוד לפני גזר הדין, אך הتبיעה לא קידמה זאת. הנאם 2 בדברו האחרון, אמר כי המקרה גרם להם לצאת משיקול הדעת, והוא אכן מצדיק עצמו ומעוניין לשלם את המחייב. הוא ואחיו אינם מסוכנים, לא יעשו שוב מעשים שכלה, והוא אף היה מעוניין להתנדב לשירות מילואים בגדוד 13 של חטיבת "גולני", אך בשל המשפט לא הסכימו לגיטמו. עוד תיאר כי בתקופה זו, עذر בכל מה שיכל היה, בהתנגדות עbor החילים.

המתמח הולם

פעמים רבות התייחס בית המשפט העליון לתופעה הקשה של פתרון סכסוכים של מה בך באמצעות נקיטת אלומות. בע"פ 7879/09 מד"י נ' פלוני (3.8.10) נאמר:

תופעה נוראה זו של אלומות קשה וחסרת רחמים אשר פשתה בארץנו כאשר בשדה קוצים מחייבת את כל הגורמים לתת ידם למלחמה חורמה. האלומות מכרסמת ביסודות חברותנו, ועלינו להשיב מלחמה כנגד אלו הנוטלים חירותם לפועל באלומות כלפי הוצאה. במסגרת מלחמה זו שונמה על ידי המשפט להכvid את הענישה על עבריינים אלו. "חברתנו הפכה להיות חברה אלימה, ותרומתו של בית-המשפט למלחמה באלומות היא בהטלת עונשים ראויים" (ע"פ 5753/04 מדינת ישראל נ' ריכמן ([פורסם ב公报], 7.2.2005)...יש לשוב ולהציג כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מוקדשת ואין להיתר לאיש לפגוע בזכותו זו. יש להלחם באלומות שפיטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגונינה, אם בתוך המשפט ואם מחוץ לה, אם בקרב בני נוער ואם בקרב מבוגרים. זהו גע רע שיש לעברו מן היסוד" (ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן (10.11.2009)).

ובע"פ 4991/15 מד"י נ' ابو סוו (10.9.15), שם הוטלו עונשי מאסר בגין עבירות אלומות, נאמר:

לאחר העיון איננו רואים מנוס מקבלת ערעור המדינה, בראש וראשונה בשל המסר הנוגע להילמה ולהרטעה, כי התנפלות על הוצאה במכות אכזריות ברחובות של עיר על לא עול טעונה ענישה חמירה יותר. נזכיר כי החוק קבע לעבירות דנא רף של 14 שנה לעבירות החבלה בצוותא לפי סעיפים 333 ו-335(א) '(2) ושנתיים לעבירה התקיפה לפי סעיף 479. מתחם הענישה שקבע בית המשפט קמא כשלעצמם נראה לנו איפוא נמוך, אך לא נאריך בכך שכן גם במתחם שנקבע יש מקום להחמרה. ישוה כל אחד מעמדו בנפשו כיצד היה חש אילו שני בריוונים היו מתנפלים עליו סתם כך ברחובות של עיר, וחובטים בו תוך גרים נזק של ממש לגופו והטלה אימה, ואחד מהם עוד מוסיף להוכות בו כעבור זמן קצר. כךairaע כאן, בדמדומי עבר חרפי.

מדיניות הענישה הנווגת בעבירות של חבלה חמורה ואלומות שגרמו לשבר בגוףו של אדם, או חבלות קשות, היא מדיניות רבתות, הוטלו עונשי מאסר ממושך מאחריו סורג ובריח, גם כשודבר בנאשימים ללא כל עבר פלילי, ומחייבת. פעמים רבות, הוטלו עונשי מאסר מושך מאחריו סורג ובריח, גם כשודבר בנאשימים ללא כל עבר פלילי, וגם כשהתקיים שיקום, אך זאת בעיקר כshedover בחבלות חמורות שלולות הי' לס肯 חיים, כגון: שברים בצלעות, חבלות באיברים פנימיים, או באזורי הגולגולת או הפנים. במקרים שכאלה, בהם נגרמו חבלות חמורות במיוחד, נקבע כי על אף קיומו של שיקול שיקום, לא ניתן להימנע משליחת הנאשם אל מאחריו סורג ובריח. כך למשל, בرع"פ 8286/21abo לבדה נ' מד"י (14.12.21), נאמר:

אף לגופו של עניין וכפי שນפסק לא אחת, שיקול שיקום אינם חזות הכל ואינם עומדים לבדוק. כך, בהתאם להוראות סעיף 40(ב) לחוק העונשין, אם נמצא שימושה העבירה ומידת אשמו של הנאשם הם בעלי חומרה יתרה, לא יחרוג בית המשפט ממתחם העונש ההורם אלא בנסיבות מיוחדות וויצאות דופן ולאחר שוכחנו שהן גוברות על הצורך לקבוע את עונשו בתוך המתחם. אין סביר כי נסיבות המבחן נכנסות בגדרי חריג זה.

במקרה דן, המבקש הכה באמצעות קרש עץ ארוך בראשו של המתלוון באופן שגרם לו חבלות בראשו; וזאת במקומ העובדה של השניים, ובعود המתלוון מבוגר ממנו בעשרות שנים ונמצא בשור השבעי לחיה. הייתה זו יד הגורל אשר גברה על ידו של המבקש, והצילה את המתלוון מפיגועות חמורות ברקמות ראשו ומנזק בלתי הפיך ואף מתואזה טראגית של ממש. נוכח האמור, נראה כי מעשה העבירה כמו גם מידת אשמו של המבקש הם בעלי חומרה יתרה. לא עלמה מעוניין דרך השיקום בה צעד המבקש, וכך גם נלמד מהתשkieר החזיבי שהתקבל עבנינו. עם זאת, ספק אם מתקומות מיוחדות וויצאות דופן המצדיקות סטייה מהתנהגות העונש ההולם. הן בית משפט השלום והן בית המשפט המחוזי התייחסו לפסק דין לאפשרות הטלת עונש המאסר בפועל בדרך של עבודות שירות, וסבירו שנייהם באופן מפורש כי בשל מעשה האלים החמור שביצע המבקש, מתחייבת ענישה הולמת שתbia לRICTO עונש מאסר בפועל בגין סורגי ובריה. מילא, גם אין בגין הדין במתכונותו הנוכחית, לאחר ההקללה שניתנה על ידי בית המשפט המחוזי, כדי להוות סטייה ניכרת ממדייניות הנהוגה מצדיקה מתן רשות ערעור.

ברוח זו, הוטלו עונשי מאסר גם במקרים הבאים, אשר ברובם כוללים דבר בجرائم חבלה חמורה באיברים חיוניים, והכוונה לילבת גופו של אדם, ולפג הגוף העליון: [רע"פ 4404/23 פלוני נ' מד"י](#) (7.8.23); [רע"פ 8566/13 טקצנקו נ' מד"י](#) (1.2.15); [רע"פ 7389/13 טיטלבאום נ' מד"י](#) (17.12.13); [ע"פ 4143/18 גית נ' מד"י](#) (10.10.18); [רע"פ 3802/23 הדר נ' מד"י](#) (18.5.23); [ע"פ 29293-12-20 צעידי נ' מד"י](#) (8.3.21); [ע"פ 7153/15 סלומון נ' מד"י](#) (11.9.16); [ת"פ \(מח' י-ט\) 26716-02-22 מד"י נ' גולאי\(23.10.22\); ע"פ \(מרכז\) 13124-03-09 שטיינברג נ' מד"י](#) (9.6.09); [ע"פ 3249/19 פיסה" נ' מד"י](#) (5.8.19),

לצד זה, במקרים לא מועטים הסתפק בית המשפט בענישה של מאסר בעבודות שירות, גם כנגרכמו חבלות חמורות שהצריכו ניתוחים, אשפוז, ותהליכי שיקום, וזאת כשהחבלה הייתה ברף חמורה מינורי יותר לעומת המקרים מסכני החיים שהובאו קודם, ובהתקיים שיקומיים מסוימים. במקרים מסוימים, אף הוקל העונש בערכאת הערעור, והועמד על עבודות שירות בהתאם לשיקום (ראו למשל: [רע"פ 3555/16 סברוי נ' מד"י](#) (4.5.16); [רע"פ 9177-20 אלזאם נ' מד"י](#) (26.1.21); [ע"פ \(ח' 56964-11-19 56964-11-19 מד"י נ' דיזנסקי \(20.2.20\); ע"פ 47734-01-17](#) שרעבי נ' מד"י (16.5.17); [ת"פ 31883-04-15 מד"י נ' פלוני \(18.10.17\); ת"פ 13404-05-16 מד"י נ' אשטו \(7.12.17\); ע"פ \(ח' 2732-11-19 מד"י נ' רוזנצוויג \(19.12.19\); \[ת"פ \\(מח' ב"ש\\) 5259-03-20 מד"י נ' אבו פריח \\(28.11.21\\); ע"פ \\(ח' 35076-10-21 גובניה נ' מד"י \\(23.12.21\\); ע"פ 42429-02-15 מד"י \\(5.7.15\\); ע"פ \\(מרכז\\) 26977-03-22 מנוי נ' מד"י \\(לא פורסם\\); \\[ת"פ 43927-09-13 מד"י נ' מלינטה \\\(19.11.14\\\); ת"פ 49635-07-11 מד"י נ' לולברט \\\(12.1.14\\\); ע"פ 27466-05-14 קיפור נ' מד"י \\\(10.7.14\\\); ת"פ 47277-03-10 מד"י נ' אשטילו \\\(14.11.12\\\); \\\[ת"פ 23362-07-13 מד"י נ' לאשין \\\\(13.11.14\\\\)\\\\).\\\]\\\(#\\\)\\]\\(#\\)\]\(#\)](#)

הנה כי כן, מנעד הענישה בגין עבירות אלימות שהותירו חבלות ממשות הוא רחב, על כן יש לבחון כל מקרה לנسبותיו.

ב"כ הנסיבות הפנתה בטיעונה למספר החלטות על מנת לתמוך בעיתורתה העונשית, אך לדעתי המקרים שאוזכרו היו בעלי תוצאות חמורות באופן מובהק לעומת המקרה דן.vrע"פ 2298/2022 עזרא נ' מד'י (5.4.20) אליו הופנית, אמם נגזרו 10 חודשי מאסר, אך מדובר היה במין שגרם למתלון שברים בצלעות והמטומות בראש, אשר ה不小心 אשפוז. כמו כן, עליה כי הנאשם לא עבר תהליכי שיקומי משכנע. בעפ"ג 54312-08-22 לוי נ' מד'י (לא פורסם) הוטלו 10 חודשי מאסר על מי שגרם למתלון חבלה חמורה בפנים, שהצריכה ניתוח בהרדים מלאה. בעפ"ג

23-06-23 מזרחי נ' מד'י (25.2.24) הוטלו 12 חודשי מאסר, על מי שנגע בפניו של המתלון וגרם לו שבך בעצם הלחי ובארובת העין, שהצריך ניתוח והתקנת פלטוטות תוך אשפוז במשך 6 ימים.vrע"פ 85/17 הרוש נ' מד'י (4.1.17) נגזרו 7 חודשי מאסר על מי שתකף את המתלון לרקע מריבבה במסעדה, וגרם לו חבלות רבות בפנים וביתר חלקיו גופו. במקרה אחרון זה, מדובר היה בגיןם בעל עבר פלילי מכובד ביותר, לרבות מאסר על תנאי בר הפעלה.

אני מוצאת קושי ללמידה מקרים אלה לעניינו.

עוד יש לציין כי בית המשפט מתיחסים בחומרה לעבירות אלימות המבוצעות למרחב הציבורי, וזאת מתוך הצורך להבטיח את יכולתם של אנשים תמים לנوع באופן חופשי, ללא חשש לשלוותם. בנוגע לאלימות כלפי משתתפים בהפגנות או משמרות מחאה, ננקטת גישה תקיפה, ולא פעם הוטל מאסר אחורי סורגי ובריח (למשל: ת"פ 18755-09-22 נ' מד'י נ' בכיר (1.4.24). אמם, לא פעם הוטלו מאסרים שאינם ארוכים במיוחד, למשל: עפ"ג (ז-ט) 7640-23 נ' מד'י (26.11.03) שם הוטלו 6 חודשים מאסר בגין תקיפה ב佗אלית של מספר מפגנות גראמתם שברים בפניה של אחת מהן. לצד זה, במקרים המתאימים, הסתפק בית המשפט בעונשה של מאסר בעבודות שירות, גם כshedover בתקיפה אלימה באמצעות נשק קר.vrע"ג (ת"א-יפו) 17406-02-23 נ' לוי (14.9.23) הורש העונש בתקיפות זוג מפגנים מבוגרים בגילם, בעקבות ויכוח מייתר, בכך שהيكا את המתלוונת בפניה עד שנפלה ארצה כשאהה מדם, וכשהקה אותו בין זוגה במקל הדגל שאחז, חטף הנאשם מיד את המקל והיקה בו עד שנשבר. למתלוונת נגרמו חבלות שונות שכלו שבר באף ואילו בין זוגה נגרם חתך שטחי במצח. בית המשפט קמא התחשב מחד בתסקיר לפיו הנאשם נוקט עמדה קורבנית ומשליה את האחריות על המתלוונים, ומайдך - בהעדר עבר פלילי, והטיל עליו 4 חודשי מאסר בעבודות שירות. המדינה ערערה על קולת העונש, ובית המשפט המחויז העמידו על 7 חודשים עבודות שירות.

בעניינו, הנאשם הגיעו למקום האירוע לאחר שהוזעקו לשם על ידי בן דודם, הנאשם נ' 3, על מנת לסייע לו למלול הפגיעה שהתרנסה בקרבת בית אמו. נראה כי הגיעו למקום נסערם, ונתקטו בנסיבות אלימות שנפתחו בעניינהם כלגיטימיים לצורך "הגנה" על בני משפחותם. הנאים הגיעו על לא עול בכם, שני עובי אורת, אשר אין כל נפקא מינה האם נכחו במקום לצורך השתתפות בהפגנה, או שמא חלפו במקום לתוםם. ככל שהשתתפו במחאה במקום, הרי היה באלימות שננקטה כדי לפגוע גם בזכותו לחופש הביטוי. מעשי הנאשם היו פרועים ביותר, כשהיא לא רсан את שני המתלוונים, בכל חלקי גופם, בצוותא חדא, והמשיכו במעשייהם במהלך הכוח, גם כשהרבנן היה שרוע על הארץ. לכל אחד מן המתלוונים נגרמו חבלות, ולמתלוון מר פ' נגרם גם שבר בשורש כף היד, אשר לדבריו מנע ממנו לעבוד על פניו מספר חודשים.

אכן, המעשים נושאים גוון חמור, אך לצד זה אני מוצאת כי עדין ראוי להבחן היטב בין מקרה זה, ובין מקרים חמורים יותר שבהם נגרמה החבלה החמורה באמצעות הכתו הישירה של הקבן (כגון מכות שגרמו לשבר בצלעות, או אגרופים שגרמו לשברים בפנים). בעניינו, נגרם למր פ' שבר בשורש כף היד, אך לא ניתן בכתב האישום כי הדבר אירע כתוצאה ממשכה ישירה, וכיთן בהחלטה שהגורם היה נזע בהפלתו. כמובן, אין באופן המדוייק בו נגרמה החבלה כדי למעט מן העבירה, אך יש לכך משמעות בבואנו לבחון את מידת חומרתן של הנסיבות.

בעניינו של הנאשם 2, יש לקחת בחשבון כי הוסיף עזון על פשע בכך שאיים על המתלוונת גב' א', במילויים "אני אציג אתכם". מצד שני, לא אתעלם מכך שלא פעם, מהוות מילימ שכאלה דרך ביטוי מכוערת המבטאת הלה רוח, ולא דווקא איום המגבש עבירה.

בסיומו של דבר, יש לקבוע מתחם שייקח בחשבון את אופי התקיפה שבוצעה לפני שני המתווננים, וכן את עבירת האים. אילו דובר בתקיפתו של אדם בודד, סבורה היתי כי בנסיבות דן ובהתאם למדיניות הענישה כפי שהובא קודם, ניתן לקבוע מתחם המאפשר במתהיתו ענישה בדמות עבירות שירות, וזאת גם בהינתן גרימת החבלה של שבר בשורש כף היד. ואולם שעה שעסקינו בתקיפתם של שני קרבנות תוך גרים חבות, לרבות גרים שבר כאמור, אין מנוס מחייבת מתחם המחייב הטלת מאסר מאחריו סורג ובריח.

לאור מדיניות הענישה הנוגגת, אני סבורה כי המתחם ההולם נع בין 6 ל-20 חודשים מאסר בפועל.

חריגת משיקולי שיקום לאחר כל שנאמר עד כה, ולצד חומרת האירוע, אני סבורה כי עניינים של שני הנאשםים מצדיק חריגה לפחות מאן המתחם שקבעתי, שכן המדבר בנסיבות חריגות, אותן אפרט להלן.

ראשית, אזכיר שוב כי אין לנאים כל עבר פלילי, ומדובר לא הסתבכו פרט למקרה זה. שניהם סיימו לימוד תיכון ושירותו בצה"ל שירות מלא. ביום, שניהם מנהלים אורח חיים נורמטיבי, בעלי משפחות, ועובדים לפנסתם. כל אחד מהם הביע צער ומצוקה נוכח אי יכולתו לשירות מילואים בימי מלחמת "חרבות ברזל", בשל ההסתבכות בתפקידו, וניכרה התיחסותם הערפית, הרואה חשיבות לצרכי הצבא, ולא רק לעניינם הפרט. בעניינו של הנאשם 2 עולה מן התסקיר כי הוא כן גויס לשירות מילואים כלשהו, ולאחר מכן עסק בהתנדבות נרחבת למען חיל'יו צה"ל. שנתי, מאז ביצוע העבירות החלפו 4.5 שנים, בהן לא שבו והסתבכו השנאים בשום אופן, כך שאין סיבה לחסוב כי מעש העבירה סימנו התדרדרות כלשהו היוצרת סיכון עתידי. נראה יותר, כי מדובר באפיוזה אשר לצד חומרתה, הייתה חד פעמית, ואני מאפיינת את אורח חייהם.

שלישית, בנגד לטענות התביעה, אין המדבר באירוע אותו תכננו הנאים מראש. אכן, שניהם הגיעו למקום בעקבות קרייתו של בן דודם הנאשם 3, שמסר להם כי מתקימת הפגנה בקרבת בית אמו, והוא חושש שיפגעו בבני המשפחה. ואולם, לא ניתן ללמוד מכך כי השנאים הגיעו בכוונה למקום לנקוט אלימות, אלא נראה על פי מכלול הראיות כי הגיעו מתוך נאמנות משפחתיות גבוההה, על מנת לגונן על קרוביהם הנטוונים בצרה. אכן, שהגיעו למקום מיהרו להתקומט עם הנוכחים שהפגינו במקום, ועד מהרה ביצעו עבירות אלימות חמורות, בצוותא. עם זאת, עולה מן הראיות וממן התסקיר, כי שניהם פעלו מתוך סערת רוחות, ולא מתוך תכנון מחושב.

רביעית, לאחר שנשמעה פרשת הנסיבות, נטו שני הנאים אחראות, והודו בעירות. מן הتسويים שהוגשו עולה כי אין מדובר בהודה מן השפה ולחוץ, אלא בנטילת אחריות באופן עמוק, תוך הבעת חרטה שלמה, נוכנות לשאת בעונש, והבעת רצון עקי לפוצת את המתלוננים.

חמישית, עולה מן הتسويים כי הנאים צמחו בסביבה בה נהגו לפטור בעיות בדרכים אלימות, והתקיימו קודמים של נאמנות משפחתיות ואחותות גורל, תוך מתן לגיטימציה לאלים, ולתפיסות אנטישמיות. אני עריה לכך שנקבע לא פעם כי אין ברקע תרבותי בעיתי כדי להצדיק ביצוען של עבירות, ובפרט עבירות אלימות (למשל: ע"פ 30/04 פלוני נ' מד"י (30.3.04)), וכן הנאים נטו אחראות ונוטנים את הדין. ואולם, לצד זה, משבחרו להכיר בעויתות שבהתנהלותם ולהשתלב בטיפול, יש חשיבות לעובדה שמעשייהם בעת האירוע לא נבעו מדחף עברייני אכזרי וחסר

פער, אלא היו נעוצים בערכיהם בעויתות שלמורים חונכו.

ששית, שני הנאים שולבו בתהליך טיפול ארוך, שנועד להקנות להם נורמות וכליים נוכנים להתמודדות במצב דחק. הטיפול כלל קבוצה ייעודית ושיחות פרטניות עם קצין המבחן. אכן, נcoin הדבר כי בתחלת הדרך, לא נטל הנאים 2

אחריות מלאה, ונטה לצמצם את חלקו באירוע. ואולם, גישתו התמתנה עם המשך הטיפול. בעניינו של הנאים 1 נכתב בתסוקיר המסכם כי הוא רצה יכולת לראיית עצמית ביקורתית, מזהה את הסיכון, והשתפרה יכולתו להתמודד עד כדי כך שכלל לא נדרש המשך טיפול, ועל כן אין צורך להטיל עליו צו מבחן. בעניינו של הנאים 2 נכתב כי השתחוו בתכנית הטיפול למטרות שירותי המילואים, והשתפרה יכולתו להזות מצבים סיכון, כך שברור כי שירות המבחן התרשם כי

אינו מחזיק עוד בעמדות מצמצמות אחרות. בעניינו הומלץ על הטלת צו מבחן ושל"צ.

לדעת, כל הנימוקים הללו ו邏輯ם המצרי, תומכים במסקנה לפיה האינטראקציוני מתיישב עם ענישה שתתחשב בשוקלי השיקום. יותר מזה - אני סבורה שהטלה מסרר בפועל תהיה בלתי מידתית ותפגע באינטראקציוני, שכן יהא בקשר כדי לפגוע בנאים ובמשפחותיהם, בשעה שנראה כי לא נחוצה ענישה מרתיעה שכך. לאחר תהליך שיקומי מוצלח, וכשניצבים לפניי שני אנשים המקיימים אורח חיים נורטטיבי ותורמים לקהילה, יהיה בשליחתם אל מאחורי سور ובريح כדי להחתיא את אינטראקציוני.

כפי שנאמר קודם, שירות המבחן המליך להסתפק בענישה הצופה פנוי עתיד בצוירוף רכיבים של של"צ וצו מבחן (בעניינו של הנאים 2), אך לדעת, המלצה זו מרחיקת לכת יתר על המידה, ואני נוטנת ביטוי מספיק לחומרת העבירות ולצורך לבטא את סלידת בית המשפט מהן._CIDOU, עמדת שירות המבחן הינה בגדר המלצה בלבד שאינה מחייבת את בית המשפט, אשר רשאי לאמץ או לדוחות אותה (ע"פ 4472/16 עו"ד עוד נ' מד"י (15.6.16); רע"פ 8148/21 דרבאשי נ' מד"י (29.11.2021)). במקורה זה, אני מוצאת לנכון שלא לקבל את המלצה.

לדעת, האיזון בין שיקולי השיקום הנכבדים ובין חומרת העבירות בנסיבותיה, תומך בהטלה עונש של מסר בעבודות שירות, בצוירוף רכיבי ענישה אחרים, לרבות פיצוי למתלוננים.

גירת הדין

לאור כל האמור עד כה, אני מטילה על כל אחד מהנאים את העונשים הבאים:

א. 9 חודשים מסר בעבודות שירות. הנאים יתיצבו אצל הממונה ביום 1.7.24 בשעה 08:30, כשבדים עותק מגזר הדין ותעודת זהות.

ב. 10 חודשים מסר על תנאי למשך 3 שנים, וה坦אי הוא שלא יבצע עבירות אלימות כלפי גופו של אדם.

ג. לנאים 2 - 4 חודשים מסר על תנאי למשך שנתיים, וה坦אי הוא שלא יבצע עבירות איוםים.

ד. פיצוי למתלון ע"ת 2 בסך 12,000 ₪ (כל נאים).

פיצוי למתלון ע"ת 3 בסך 18,000 ₪ (כל נאים).

הפיצויים ישולמו ב-6 תשלומים חודשיים רצופים ושווים, החל מיום 1.7.24 ובכל 1 לחודש עוקב.

זכות ערעור דין.

ניתן היום, י"ח סיון תשפ"ד, 24 יוני 2024, במעמד הצדדים.